

XXIV. évf. 11. szám
2012. november

Az élet intenzitása
Interjú Maria Vocéval

Ára: 480 Ft

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

ÜZENET SZÍRIÁBÓL

www.ujvaros.eu

After Genfest
A fiatalok folytatják

Közös Káposztásmegyer
Családnap - sportnap

Közéleti kiadvány –
ISSN 0865-0829

www.ujvaros.eu

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztas@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársai:
Bakacsi Viktória, Sudár Balázs

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2012-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró
Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Címnap: SXC/Mira Pavlakovic
az Omajjád mecset Damaszkuszban
Hétlap: CISA A. Palladio

AHOL A GYÖKEREIMET TALÁLOM

Több mint harmincöt éve van kapcsolatom Szlovákiában azzal a Rajec városka melletti faluval, ahonnan kétszázötven éve családkunk elszármazott. Sok minden történt, kapcsolatok születtek, aminek az volt az eredménye, hogy meghívtak egy híres tudós rokonom emlékünnepeére, aki ott született, és felkérték egy beszéd megtartására is.

Az ünnepség előtti reggelen elmentem Rajecen misére. A plébános Mária Szeplőtelen Szívének győzelméről beszélt, arról, hogy ez mindenki számára feladat. Ugy éreztem, ez most nekem szól.

A rokonom emléktáblájánál vagy ötvenen várahoztak, köztük ismerősök is. Örömmel fedeztem fel a plébánost, aki nek visszamondtam és megköszöntem szavait. Az öt ünnepi beszéd közül az enyém volt a

második, miután egy magyar és szlovák nemzeti színű szalagos csokrot elhelyeztem:

„Soha sem gondoltam arra, hogy valamikor beszélhetek ez előtt az emléktábla előtt. Magyar vagyok, de ide járok erre a vidékre, ahol gyökereimet találok. Magyar vagyok, de tudok szlovákul érezni és gondolkodni. A szomszédos Mária-kegyhely díszpolgárának választott tizenégy évvel ezelőtt. Büszke vagyok szlovák őseimre, de büszke sziléziai, bajor, román, kun, sőt oszmán-török őseimre is, akikben kifejeződik annak a Közép-Európának az egysége, amely az Adriától a Balti-tengerig tart. Hiszek Európa egységében, de még inkább az evangéliumban, amelyben ez áll: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat; más-keppen: szeresd felebarátod nemzetiségét, mint sajátodét.” A plébános elsőként jött oda kezét nyújtva.

-fidar-

ELŐFIZETÉS 2013

Kérünk minden kedves Olvasót,
hogy már most újítsa meg előfizetését,
hogy lapunkat fenntarthassuk!

Egész évre: 4900 Ft • Félévre: 2 500 Ft
Diákoknak: 3500 Ft
Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Előfizetés a mellékelt postai csekken vagy átutalással
11705008-20434836 számlaszámra
(OTP Zrt. Új Város Alapítvány)

Nézőpont

5 Generációk párbeszéde

Vallomás

6 JELEN ÉS JÖVŐKÉP Az élet intenzitása

Az egység lelkiisége

8 AZ ÉLET IGÉJE - NOVEMBER Önmagunk teljes odaajándékozása

9 AZ IGE ÉLETE Megújulás Meglepetések

10 AZ ÉV TÉMÁJA Más mint én: egy másik én

12 LELKISÉG + EVANGELIZÁCIÓ Egy újdonság tíz alapelve

Aktuális

14 ESEMÉNYEK

A Genfest után Az élet védelmében

15 A szinódus után

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN) Amerikai Egyesült Államok: Living City, Argentína: Ciudad nueva, Belgium: Nieuwe Stad, Brazília: Cidade Nova, Bulgária: Nov Sviyat, Cseh Köztársaság: Nove mesto, Dánia: Ny Stad, Franciaország: Nouvelle Cité, Fülöp-szigetek: New City, Hollandia: Nieuwe Stad, Horvátország: Novi Sviyet, India: Living city, Japán: Uno, Kanada: Nouvelle Cité, Katalónia: Ciutat nova, Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité, Kína: San Sing, Kolumbia: Ciudad Nueva, Korea: Kumul, Lengyelország: Nowe miasto, Libanon: Al-madina al-dzsadida, Litvánia: Naujasis Miestas, Mexikó: Ciudad Nueva, Nagy-Britannia: New City, Németország: Neue Stadt, Pakisztán: Hayat, Portugália: Cidade Nova, Románia: Oraş Nou, Spanyolország: Ciudad Nueva, Svédország: Enad Värld, Szerbia: Novi Svet, Szlovákia: Nové Mesto, Szlovénia: Novi svet, Uruguay: Ciudad Nueva, Venezuela: Ciudad nueva

- 16 FIATALOK
Folytassa, Genfest!

Társadalom - kultúra

- 18 POLITIKA
Az együttműködés
hatékonyabb

- 20 A NAGYVILÁG HANGJA
Kétségbeesett kiáltás
Szíriából

- 22 NAGYÍTÓ ALATT
A szeretet elsőbbsége

Életmód

- 24 MINDENNAPJAINK
Közös Káposztásmegyer

- 26 MEGKÉRDEZTÜK
Divat még a házastársi
hűség?

Kreatív oldalak

- 28 ALKOTÓ
A manó és a csiga

- 30 MÉDIAVILÁG
31 OKOS KAVICS

MIT ÉS HOGYAN?

Sokakat meglepett az oslói Nobel Bizottság döntése, amely az idei Nobel-békedíjat az Európai Uniónak ítélte. Az indoklás szerint az EU hat évtizeden keresztül előmozdította a béke és a kiengesztelődés, a demokrácia és az emberi jogok ügyét. Három nagy pusztító háború után képes volt a francia-német kibékülésnek szilárd politikai alapot adni oly módon, hogy ezek a történelmi öselleneségek politikai és gazdasági partnerekké, és az európai integráció motorjaivá lettek.

Az európai gazdasági, politikai és kulturális válság közepette a Nobel Bizottság felhívja a figyelmet annak fontosságára is, hogy a tagországoknak örködniük kell az integráció alapját képező elvek megőrzésén, amelyek képesek voltak egy háborús kontinenst a béke kontinensévé formálni. Többek számára kérdés ugyanis, hogy az unió képes-e a ma és a holnap Európája számára megfelelő támpontokat nyújtani saját politikai ideáljának, a sokszínűségben megnyilvánuló egységnek a kibontakoztatásához. A válság ugyanis újabb konfliktusokat szül a nemzetek között és melegágya az ellenségkép képzésének. Mintha távolabb kerültünk volna Alfred Nobel ideáljától, aki a „nemzetek közti testvériség” megvalósulásáról álmodott.

A nemzetközi kapcsolatok elméletének és gyakorlatának szótárában ma még hiába keressük a „testvériség” témáját, legfeljebb a „politikai barátság” kifejezést találjuk. A politika világában azonban egyre többen hangsúlyozzák a nemzetek közötti kapcsolatok új alapokra helyezésének szükségességét. Mások úgy fogalmazzák, hogy Európának újra meg kell találnia elveszett lelkét, keresztény gyökereit.

Ha azonban alaposabban megvizsgáljuk a keresztény értékek mibenlétét, akkor annak mélyén olyan fogalmakat találunk, amelyek zavarba ejtik a politika világában tevékenykedőket. Nem tudunk mit kezdeni a szeretet, a kölcsönös szeretet, az ellenségszeretet kategóriáival, és hajlamosak vagyunk a magánélet szférájába utalni ezeket. A nyugati kultúra válsága legmélyebben talán éppen abban mutatkozik meg, hogy Jézus tanítását képtelenek vagyunk a politikai közösség törvényévé tenni, jogilag és politikailag is értelmezhető kategóriákra lefordítani.

Az európai integrációs eszme megújulását szakértők szerint a kölcsönös együttműködések alapuló kapcsolatok fejlesztésében kell keresni. Ezen a téren van szükség jó megoldások kidolgozására helyi és nemzetek közötti szinten. Megítésem szerint a kereszténységnek éppen ezen a ponton vannak jelentős, eddig kiaknázatlan erőforrásai. Az evangélium arra helyezi a hangsúlyt, hogy hogyan tesszük a dolgokat. Kereszténységünk nemcsak abban jut kifejezésre, hogy mit támogatunk vagy védelmezünk, hanem abban is, hogy miként tesszük ezt. Keresztényként politizálni tehát nem csupán azt jelenti, hogy a törvényhozás szintjén védelmünkbe vesszük a családot, a nemi identitást, az élet védelme, az erényekre való nevelés ügyét, hanem új, evangéliumi utakat keresünk abban is, ahogyan ezt tesszük.

Persze könnyű ezt mondani... A jelentős társadalmi és kulturális innovációkat a történelem során mindig ilyen kínlás és fáradozás előzte meg, mint amilyen most a miénk. A Szentlélek pedig segítségünkre siet... Talán megéri kitartani...

Tóth Pál

VÉLETLENÜL

A nyári parádfürdői táborba véletlenül kerültem segítőként. Fiatalokat vittem fel terepszemlére Kecskemétről, és a megbeszélés során olyan egységet és nyitottságot tapasztaltam, hogy úgy éreztem, szeretnék én is részese lenni az eseményeknek, tehát nekem valamit.

Érkezéskor láttam a házigazdákon, hogy aggodalommal figyelik a birtokbavételt. Többször voltam szemtanúja, milyen higgadtan, figyelemmel és szeretettel tárgyaltak a betartandó szabályokkal és a terveinkkel kapcsolatban a felelősök. Emiatt egy végtelen béke és nyugodt részvételre való törekvés, a másokra való figyelni akarás ragadt rám a tábor végéig. Úgy érzem most is tiszta „ragacs” vagyok, legalábbis remélem.

Az előkészületeket is végigkísérhettem és megértettem, hogy itt kezdődött el a tábor. A szabadidő, a játék és a sport szervezéséért voltam felelős többek között. Ez nem tartozik a napi rutinjaim közé. Matuzsálemből zöldfülűvé váltam. Ám a csapatom tapasztalt tagjai mit sem törődtek ezzel és teljesen természetes módon jobban megbíztak bennem, mint én saját magamban. Hömpölyögtek az ötletek, például az újak helyzetébe belebújva hihetetlen rugalmassággal alkalmazták a praktikus szempontokat. Észrevétlenül aktív ötletelővé váltam magam is. Fontos volt a véleményem, figyeltek rám, megbátorodtam – sőt, elkezdtem élvezni a szervezést, a szorongásom szertefoszlott. Mindig fontos volt a másik véleménye. Talán ennek köszönhetően a lelki találkozások a feladatokban gyorsabban és mélyebben jöttek létre. Amikor az ember úgy gondolta, véletlenül van ott, ahol éppen tartózkodik, rögtön akadt néhány feladat, amit kizárólag ez a „véletlen” tudott megoldani. Így történt számos ötlettel, a csomagcipeléssel, a vacsoravásárlással és egy szép találkozással is. Személyesen én kellettem mindegyik eseményhez.

Az életünk felől nyugodt vagyok, ha az Úr egy tábor szervezését így elrendezi, akkor a világ dolgai nem okozhatnak problémát...

A legszebb és nekem legjobban tetsző az volt, ahogy jelen voltunk. A már

ismerősök örülve egymásnak képesek voltak az először megjelenőkkel is törődni és azt az érzést kelteni, hogy itt ők is otthon vannak.

Ahogy jöttem-mentem a gyerekek között és szót váltottunk, vagy tevékenkedtünk együtt, az utazás és a szervezés fáradalmai ellenére is vidámság és szeretet áradt belőlük. Megértettem, hogy a kedves kamaszok látszólagos tökéletlenségük ellenére mennyire teljesek és mennyire lehet örülni a jelenlétüknek. Az az érzésem, hogy ilyen lehet az Isten öröme az ember iránt.

Végtelenül hálás vagyok, hogy részt vehettem „véletlenül” a táborban. Úgy érzem sokkal többet kaptam, mint amit adni tudtam.

Gereben Anita
Kecskemét

KIVETTEM A HÁLÓT

A Genfestre nagyon sok embert meg akartam szólítani és hívni. Mivel tanár vagyok, eszembe jutott egy olyan gyerekszervező, akikkel 17-18 éve együtt voltunk egy hasonló, jóval kisebb kaliberű, és a korosztályuknak megfelelő találkozóon. Gondoltam, őket is megkeresem, és hívom részt venni vagy segíteni. Első körben nagy kaland volt felkutatni őket. Minden létező eszközt felhasználtam, hogy nyomukra akadjak. Akiket megtaláltam, felkerestem személyesen vagy telefonon beszéltem velük. Öröm volt minden találkozás. Az idő haladt, a Genfest már egészen közel volt.

Így indultam el az egyik délután hosszasan egyeztetés után, hogy Annával, az egyik lányommal – így nevezem őket – találkozzam. A munkahelyéhez közel, egy megadott időpontot beszéltünk meg. Közben jött egy telefon, hogy a találkozást követően rögtön menjek el a bölcsődébe és hozzam el húgom unokáját. Fel akartam hívni Annát, hogy hamarabb érek oda. De sajnos rossz számot vittem magammal. Annát így értesíteni nem tudtam, a munkahelyét is csak nagyjából sejtettem, hogy hol van és mi a cég neve.

Mit tegyek? Felhívtam az egyik barátnőmet, hogy otthon, az interneten nézze meg a céget, keresse meg Anna nevét és telefonszámát. Amíg ő az

internetten bajlódott, én rendíthetetlenül mentem a megadott hely felé. Milyen régen keresem ezt a lányt, nem létezik, hogy ne találjunk egymásra. A barátnőm nem találta Anna adatait. Leszálltam a villamosról és körbenéztem, merre induljak? Bementem egy cukrászdába és megkérdeztem, tudja-e valaki, hol van ez a cég. Nem is hallottak róla. A rendelkezésre álló időmben merre vegyem az irányt?

Istenem, add, hogy megtaláljam ezt a lányt! Nem véletlen küldtél érte. Bementem egy kávéházba, de ott sem hallottak erről a cégről. Már alig volt időm: bementem egy másik kávéházba. Ott egy fiatal, tisztaszemű pincérfiút találtam. Mondom neki, mi járátban vagyok. Semmi perc alatt az okos telefonján megtalálta Anna cégét. Azonnal fel is hívtam, és mondtam, hogy hamarabb érkezem. Három perc múlva együtt voltunk Annával és egy jót beszélgettünk. A történetnek az a vége, hogy egy másik volt tanítványommal együtt segítettek: szállásgazdák lettek az egyik nagy kollégiumban. Remélem, hogy az újra felvett kapcsolatunk folytatódik, mindkettőnk örömére.

T. Klára
Budapest

EGY SIKERES NAP

Egyik nap elmaradt pár órám, így gondoltam, elmegyek sétálni egyet, de indulás után eszembe jutott, hogy al kellett volna írni egy papírt a tanulmányi osztályomnak, de már nem értem volna vissza zárásig. Ekkor felhívtam az ügyintézőt, aki megkért, hogy ha lehet akkor kedden menjek be aláírni. Nem örültem igazán, mert semmi dolgom nem lett volna Pesten, csak ezért jöttem be a városba. Valahogy nem láttam az Isten akaratát ebben az egész helyzetben. Miután elintéztam a papírmunkát, kifele menet találkoztam egyházközségem egyik tagjával, akivel biztos, hogy nem találkoztam volna más esetben akár hetekig. Sikerült egy jót beszélgetni vele, és sok dolgot el tudott mondani, ami problémát jelentett számára. Utána azt éreztem, hogy sikerült belehelyezkedni az Isten akaratába.

U.G.

GENERÁCIÓK PÁRBESZÉDE

A Genfestért folyó munkában a közigazgatási szervekkel tartottam a kapcsolatot, az engedélyek megszerzése miatt. Ezen kívül a Sportarénából a Lánchídra való vonulás rendőri biztosítása volt még rám bízva, amit Csabival együtt bonyolítottunk.

Ez a tisztán papírmunka többek között méretarányos helyszínrajzokat, indoklásokat, okok felsorolását, ábrákat és ehhez hasonlókat jelentett, ami nagyon jó alkalom volt arra, hogy az ügyintézőkkel kapcsolatokat, „hidakat építsek”, így számomra a Genfest már hónapokkal korábban elkezdődött.

De ennél még fontosabb volt számomra annak a hídnak az építése a kölcsönösség alapján, ami Csabival történt, aki negyven évvel fiatalabb nálam. Ez a tapasztalat belénk gravírozódott a hétköznapiak, az egyre tornyosuló teendők közepette. Én azt tudtam adni, amit ő nem tudott, Csabi pedig azt adta, amit én nem tudtam és ennek eredménye lett egy gyümölcsöző kooperáció. A fiatal és az idősebb másképp látja a problémákat, megoldást az hoz, ha a két világ találkozik.

Mind a ketten egy cél érdekében dolgoztunk. Meg akartunk valósítani különböző feladatokat, mindketünkben ott munkált a felelősség, hogy végigvigyünk valamit, ami ránk van bízva, hogy kihozzuk magunkból a legjobbat. Amit csak tudtunk, egyeztettünk, kis dolgokat is, ezáltal épült a kapcsolat közöttünk, állandó oda-vissza labdázás volt élőszóban, telefonon, e-mailben.

Nem elvi, hanem operatív, konkrét szinten tudtunk együttműködni, ahol döntéseket kellett hozni, felgyűrni az ingujjat és cselekedni. Amikor Csabi látta, hogy én fáradt vagyok, tehermentesített. Bizonyos helyzetekben nekem nem volt akkora bátorságom, mint neki. Olyan magabiztosan tárgyalt a rendőrtisztekkel, hogy az példaértékű volt számomra.

Néha mindketten elfáradtunk, kimerültünk. Egyszer leültünk a BRFK palota támfalára, és ott beszélgettünk, kicserélve gondolatainkat. Volt az egészben valami könnyedség, nem ült meg a gond, egész végig megtartottuk a vidámságot.

Szerintem az idősebbeknek szükségük van a fiatalokra. Az élet rendje, hogy ők viszik tovább azt a tapasztalatot, amit egymással megélünk. A fiatalok innovatívak, rugalmasak, kreatívak, fantáziadúsak, és van bennük bátorság. Tényleg megtapasztaltuk, hogy testvérek vagyunk, és ez hozza meg a gyümölcsöt.

*Tóth Judit
felelős szerkesztő*

Őszintén el kell mondani, hogy az elején kicsit félttem attól, hogy mi ketten hogyan fogunk együtt dolgozni, mert nagy a korkülönbség. Aztán rájöttem arra, hogy vagy Judit fiatal, vagy én vagyok egy kicsit régimódi, mert nagyon jól megtaláltuk a hangot egymással. Nekem hatalmas tapasztalat volt, hogy generációk között lehet így együtt dolgozni, és a rengeteg felmerülő nehézségre közösen megoldást találni.

Olyan könnyű volt Judittal dolgozni, mint egy huszonéves munkatárssal. Ehhez az kell, hogy lépéseket tegyünk egymás felé a kölcsönös szeretetben. Én elfogadom őt, ő elfogad engem. Innentől kezdve gördülékenyen képes menni a közös munka.

Ahogy Judit kilincselte a közintézményeknél, arra én képtelen lettem volna. Az is nagyon sokat segített, hogy megbíztunk egymásban, soha nem kérdőjeleztem meg azt, hogy Judit minden tőle telhetőt megtesz. Ez a bizalom a problémás helyzetekben is megnyilvánult. A vonulással kapcsolatban a rendőrség nem akart bizonyos megoldásokat engedélyezni, amit a Genfest rendezői szerettek volna. Én engedtem volna, amikor Judit megbökött, hogy meg kell csinálni, nem lehet egykönnyen felborítani az eredeti tervet.

Jó hatással voltunk egymásra. Judit higgadtabb volt nálam, és akkor is tudott nevetni, amikor nekem az egekbe szökött a vérnyomásom. Azt hiszem, hogy a rendőrséggel való jó kapcsolatunk is kettőnk kapcsolatára vezethető vissza. A rendőrök megítélésében sok sztereotípiát van, de én azt éreztem, hogy nagyon együttműködőek voltak, nélkülük ezt nem lehetett volna lebonyolítani. Sikerült velük egy emberi kapcsolatot létesíteni. Amikor megköszöntem a főrendőrnek mindenki munkáját, a segítséget, akkor azt válaszolta, hogy ha máskor is szervezünk ilyen felvonulást, akkor szívesen segítenek, mert sokkal jobb egy ilyen rendezvényt biztosítani, mint egy tüntetést.

Szerintem a fiataloknak szükségük van az idősebbekre. Egy idősebb ember sok mindent megélt, rengeteg tapasztalat halmozódott fel benne. Ha képesek vagyunk befogadni ezt, akkor mi is többek lehetünk. Van támpont, ami mentén szervezhetjük az életünket. A fiatalok innovatívak, de sokszor túl hirtelenek és ebből fakadnak hibáik. Ma igen fontos, hogy a fiatalok lássanak irányítást.

*Antalóczy Csaba
egyetemi hallgató
Testnevelési Egyetem*

AZ ÉLET INTENZITÁSA

Szeptember utolsó hetében mutatták be Loppianóban Michele Zanzucchi és Paolo Lòriga interjúkötetét Emmaus Maria Vocéval, a Fokoláre Mozgalom elnökével. Decemberben a könyv magyar nyelven is megjelenik.

A TARTALOMBÓL:

Emmaus személyes élete. A nők szerepe a katolikus egyházban. A kereszténység és a nyugati kultúra válsága. A Fokoláre Mozgalom Chiara Lubich után. A fokolarinik és a politika. Hol tart a közösségi gazdaság? A párbeszéd nehézségei és gyümölcsei. A kötet tartalmazza az Emmausszal készült magyarországi interjúkat is.

Kb. 220 oldal, ára: 2500 Ft

Postai úton megrendelhető utánvéttel postaköltség felszámításával a konyvkiadas@ujvaros.eu címen.

A könyvbemutatót követően két médiaszemélyiséggel beszélgetett Emmaus. Az egyik Lucetta Scaraffia szerkesztő, a vatikáni napilap az Osservatore Romano munkatársa, a másik pedig Marco Politi író, az „Il Fatto Quotidiano” napilap kiadója.

Lucetta Scaraffia: Ön könyvében ezt írja: „A világnak nincs szükségük bátorításra, hanem inkább arra, hogy hagyják őket szabadon cselekedni az egyházban és jobban bízzanak bennük. (...)”

Chiara Lubich ezt a Mozgalmat nagyon erősen Mária képére, a fokolárra alapította, ami női vonást visel magán, és az emberi kapcsolatokra helyezte a hangsúlyt. (...) Olyan ez, mintha megértette volna, az egyháznak szüksége van arra, hogy egy női tudóval is lélegezzon, hogy előre tudjon haladni. Azt szeretném kérdezni, hogy mit gondol ezzel kapcsolatban, mert nem kis jelentőségű dologról van szó?

Emmaus: Nekem úgy tűnik, helyesen állapította meg, hogy Chiara még az előtt is, hogy nő, elsősorban világi volt.

Ami a női jelenlétet illeti, azzal is egyetértek. Ahogy Ön is említette, Mária jellegzetességének megvan a maga jelentősége. Chiara szerette hangsúlyozni, hogy a nő egyik jellemvonása abban áll, hogy képes jobban szeretni és jobban szenvedni. Ez mindennek előtt az anyai feladatban nyilvánul meg, magában az anyaságban. Még azt is hozzáfűzném, hogy a nőnek különösen is megvan az a képessége, hogy családot teremtsen, mert az anya az, aki bizonyos értelemben létrehozza a családot.

Ebből adódik, ha az egyházat olyannak szeretnénk, hogy egyre inkább család legyen, hogy egyre inkább közösség legyen, hogy egyre inkább az emberi vágyakat, törekvéseket egyesítse, akkor ebben a nőnek fontos szerepe van. De meg vagyok győződve arról – ahogy ezt Chiara mindig is aláhúzta –, hogy a nő

és a férfi Isten előtt azonos módon felelős és az evangéliumban is ez áll: „Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő...” tehát az a fontos, hogy akár a nőről, akár a férfiről legyen szó, azzá váljon, amivé válnia kell, Krisztussá az egyházban.

Marco Politi: Hogyan látja ma az ökumenizmust? Mi lenne a legújabb hozzájárulás ahhoz, hogy konkrét lépések történjenek a keresztény egyházak integrációjában?

Emmaus: Néhány hete Egyiptomban voltam, ahol a mozgalmunk által szervezett találkozókra vettem részt. Nagyon szép találkozásunk volt például a kopt-ortodox egyházzal. A pátriárkátusra kaptunk meghívást és ott szembesültünk azzal a komoly szenvedéssel, hogy létszámuk folyamatosan csökken. Köszönetet mondtak azért, hogy jelenlétünkkel támogatjuk őket szemben a világi és vallási vezetőikkel.

Azt gondolom, hogy az ökumenikus út nagyon nehéz és egyre inkább tudatára ébredünk ennek a nehézségnek. Hogy miért nehéz? Ki kell mondani, azért, mert szegény az, hogy megosztottak vagyunk, de ez minden keresztény szegénye, nemcsak a protestánsoké vagy az ortodoxoké, hanem minden keresztény szegénye, hogy még mindig megosztottak vagyunk. (...) Ettől mindnyájan szenvedünk. Mindnyájan.

És ebben a szenvedésben rejlik az ökumenikus út lehetősége. Ez azt jelenti, hogy ugyanabban a szenvedésben való részvétel nem lehet, hogy ne hozza meg azokat a lépéseket, amelyekkel legyőzzük ezeket a szenvedéseket. Fáradtságos lépésekről van szó, kis lépésekről ilyen hatalmas igénnyel szemben, de úgy látom, hogy léteznek ezek a lépések. Ezeket én magam is megtapasztalom azokban a személyes kapcsolatokban, melyeket sikerül létrehoznom a különböző egyházi személyiségekkel. Olyan lépések ezek, melyekből megérttem, mennyire óhajtja mindenki az egységet.

Ahhoz, hogy eljussunk az egységre, mindenképp szükséges, hogy el tudjunk veszíteni valamit. Ezt meg kell tenni a többiek miatt. Nekünk is. Mint mozgalom hiszünk abban, hogy a mi feladatunk abban áll, hogy behelyezkedjünk a hasadékbba, így segítjük azt, hogy ez a hasadék kevésbé legyen megosztó. Persze nagyon kényelmetlen, hogy a hasadékban vagyunk, mert fájdalmas. De elfogadjuk ezt – annak ellenére, hogy nagyon fájdalmas –, hogy nem tudunk közösen áldozáshoz járulni. Fájdalmas az is, hogy súlyos erkölcsi problémákba ütközünk és eltérő a véleményünk ezekkel kapcsolatban; ez is rendkívül fájdalmas. De ez a fájdalom nem akadályoz meg bennünket abban, hogy továbbra is higgyünk abban, az egység lehetséges, mert Jézus ezt akarta, amikor közénk jött. Egyetlen egyházat alapított, nem sok egyházat.

Marco Politi: Elgondolkodott azon a tényen, hogy a fokolarinik száma évek óta ugyanannyi?

Emmaus: Számomra úgy tűnik, hogy ez a statikus szám pontosan azért van, mert ez az Ideál olyan ideál, mely a végtelenből táplálkozik és amit sokkal inkább érdekel, hogy előrehaladjon az egyetemes testvériség.

Fotó: Domenico Salmaso/ CN

Utazásaim során láttam, hogy a fokolarinik valóban egy egészen kicsi csoportot alkotnak ahhoz a rengeteg emberhez képest, akik részt vesznek a mozgalom életében és akiket megérint a mozgalom. (...) De nem az számít, hogy egy kis csoportot alkotunk, mert Jézus is azt mondta, hogy „Ne félj te kicsi nyáj, mert az Atyának úgy tetszett, hogy nektek adja az Országot”, és az Ország éppen ezt a lehetőséget jelenti, hogy hatással legyünk az emberiségre. Ezt a lehetőséget nem befolyásolják a számok, csakis az élet intenzitása.”

Fordította: Tóth Judit

ÖNMAGUNK TELJES ODAAJÁNDÉKOZÁSA

Jézus búcsúbeszédében megígérte az apostoloknak, hogy újra látni fogják majd őt, mert kinyilatkoztatja magát azoknak, akik szeretik.

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.” (Jn 14,23)

Ekkor Júdás, nem a karióti, megkérdezte tőle, hogy miért nekik akarja kinyilatkoztatni magát, és miért nem a tömegnek. A tanítvány arra vágyott, hogy Jézus látványosan nyilatkoztassa ki magát a kívülállóknak, mert ez megváltoztathatta volna a történelem menetét, és szerinte alkalmasabb lett volna a világ megváltására. Az apostolok ugyanis azt gondolták, hogy Jézus a végső idők várva várt prófétája, aki azért jött el, hogy mindenki előtt megnyilvánuljon: Ő Izrael királya, aki Isten népének élére állva véglegesen helyreállítja Isten országát.

Jézus ellenben azt válaszolja, hogy nem látványosan, külsőségek közepette fogja kinyilatkoztatni magát, hanem egyszerűen és rendkívüli módon: a Szentháromság költözik majd a hívek szívébe, ott, ahol hit és szeretet van.

Jézus ezzel a válaszával azt jelzi, hogyan marad halála után az övéi között, és elmagyarázza, miként lehetünk kapcsolatban vele.

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”

Jézus jelenléte tehát a keresztény emberben és a közösségben már mostantól megvalósulhat, nem a jövőben kell azt várnunk. Jézust elsősorban nem a kőből épült templom fogadja be, hanem a keresztények szíve, amely így új tabernákulummá, a Szentháromság élő hajlékává válik.

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”

De hogyan érheti ezt el a keresztény? Hogyan hordozhatja Istent magában? Melyik út vezet ilyen mély közösségre vele?

A Jézus iránti szeretet útja.

Olyan szeretet ez, ami nem pusztán érzelmösség, mert a mindennapi életben nyilvánul meg, elsősorban abban, hogy éljük az igét.

Erre a tettekben megnyilvánuló szeretetre Isten saját szeretetével válaszol: a Szentháromság a keresztény ember szívébe költözik.

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”

„... megtartja tanításomat.”

És melyik tanításra, minek a megtartására kapott meghívást a keresztény ember?

János evangéliumában a „tanításom” és a „parancsaim” kifejezések gyakran ugyanazt jelentik. A keresztény tehát arra hivatott, hogy megtartsa Jézus parancsolatait, amiket ugyanakkor mégsem tekinthet valami törvénygyűjteménynek. Észre kell vennünk, hogy mindegyik a kölcsönös szeretet parancsában foglalható össze, amelyről Jézus adott példát, amikor megmosta a tanítványai lábát. Isten azt parancsolja minden kereszténynek, hogy a másikat önmaga teljes odaajándékozásáig szeresse, úgy, ahogy azt Jézus tanította és tette.

Megjelent:
Új Város
2001. május

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

MEGÚJULÁS

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.”

Hogyan fogjuk jól élni ezt az ígét? Hogyan juthatunk el arra a szintre, amikor maga az Atya szeret minket, és a Szentháromság vesz hajlékot bennünk?

Úgy, hogy teljes szívünkben, erővel és fáradhatatlanul éljük a kölcsönös szeretetet.

A hívő ember alapvetően ebben találja meg azt a mély keresztény aszkézist, amelyet a Megfeszített vár tőle. És a kölcsönös szeretet fogja kivirágoztatni szívében a különböző erényeket is, hogy meg tudjon felelni a szentté válásra szóló hivatásának.

Chiara Lubich

Azt éreztem, hogy fontos új-
Arakezdeni a hitéletem erősítését, ezért elhatároztam, hogy elmegyek gyónni, megerősítem a napi imáimat, és hetente elmegyek egy hétköznapi misére. Mikor kértem időpontot az atyától, megkérdezte, hogy megy a „hálóvetés”. Azon a napon a munkámat próbáltam Istenben tenni, de amit kérdezett, rádöbentett, hogy ez nem elég és sok feszültséget sikerült odaadni az Atyának. Másnap édesanyám iránti szeretetből kitakarítottam a lakásban az egyik helységet, amit munkára hivatkozva már hónapok óta halasztottam, és más végezte el helyettem. Aztán elmentem a reggeli misére, és nagyon szép löketet adott a napomnak. Annymira, hogy pont azon gondolkodom, többször is jó lenne, de egyelőre ezeket szeretném biztosan megtenni, és ebben előre menni.

Bence

MEGLEPETÉSEK

Felkértek, hogy egy találkozó ezer ember előtt mondjam el, hogyan élem a kölcsönös szeretetet Jézus parancsának megfelelően. Nyugodt voltam, mert az idő nem sürgetett és el is határoztam, hogy a szombati napot ezzel fogom tölteni, mert a találkozót vasárnap délután kezdődött.

Ahogy kezdtem összeszedni a gondolataimat és már írtam is az első mondatokat, csengettek. Az ajtóban egy barátom állt, aki nagyon messziről jött. Gondoltam, átutazóban

van, üdvözljük egymást és megy tovább, én meg folytathatom az éppen megkezdett munkámat. De nem így történt. Pontosan azért indult útra, hogy velem találkozzon és elmesélhesse munkahelyi és a családon belüli nyomasztó problémáit. Hamar megértettem, hogy Isten azért küldte ezt az embert, hogy szeressem és meghallgassam. Az egész napot vele töltöttem. Beszélgettünk, mérlegeltük a helyzetét és igyekeztünk megoldásokat keresni. Este boldogan távozott, mert áttekintve problémáit, sikerült más szempontból nézni azokat, és felcsillantak bizonyos megoldások is. A munkámmal persze semmit sem haladtam. Na de majd holnap, gondoltam, jó korán felkelek és leírok mindent. Ahogy leültem a számítógéphez, újból ugyanaz a meglepetés ért: egy másik barátom csengetett és a hangja nagyon szomorú volt. Belépett, és rögtön kiöntötte a szívét. Az egyetemmel kapcsolatos problémáit mondta el. Nem tehettem meg, hogy nem hallgatom meg. Amikor elment, már nem volt időm egy sort sem írni. Rohantam a színházba és máris a színpadra kellett lépnem. Kezemben a mikrofonnal szinte alig tudtam megszólalni, de amikor ránéztem az első sorban ülő fiatalokra, gyerekekre és az idősebbekre, megértettem, hogy szeretnem kell őket, és így a szívemből tudtam szólani hozzájuk. Szavaimat befogadták, és még most is emlékszem ennek a tapasztalatnak a pozitív hatásaira, még ha sok-sok évvel ezelőtt is történt.

Yorge – Argentína

MÁS MINT ÉN: EGY MÁSIK ÉN

Ezzel a címmel nyitotta meg Maria Voce (Emmaus) a Fokoláre Mozgalom központjában megrendezett területi felelősök őszi találkozóját. Az elmélkedés központi témája Jézus a testvérben, mely az elkövetkezendő hónapokban kerül elmélyítésre a kisebb és nagyobb közösségekben.

Egy történettel kezdem, mely a keleti egyház hagyományában maradt fenn.

Azt mondják, hogy Amba Bishoi, a 417-ben elhunyt kopt-ortodox szerzetes tanítványai, amikor megtudták, hogy gyakran megjelenik neki Krisztus, azt kérték, tegyen azért, hogy ők is láthassák. Amba Bishoi beleegyezett és azt mondta, hogy Krisztus találkozni fog velük egy bizonyos napon.

Az egész szavanna és a sivatag készült a találkozásra. Mindenki készen állt szépen felöltözött, és nagyon örült, hogy találkozni fog Krisztussal. Útközben, találkoztak egy idős emberrel, aki minden arra járónak odaszólt: „Vigyél magaddal!” De egyikük sem akarta magával vinni azzal a szent kifogással, hogy Krisztussal fognak találkozni.

Aztán Amba Bishoi is arra ment, meglátta, hogy ott áll ez az idős ember, és így fordult hozzá: „Kérlek, vigyél magaddal!” Amba Bishoi vállára vette őt felebaráti szeretetből. Azon a napon – de ezt már nem is kell mondani – Krisztus csak Amba Bishoi-jal találkozott, mert a többiek elszalasztották az alkalmat.

Ez a történet jó bevezető a lelkiség témájához, amit ebben az évben szeretnénk megvizsgálni: Jézus jelenléte a felebarátban és az iránta való szeretetünk.

A Katolikus Egyházban két nagy esemény is lesz az idén: a Hit Éve, amit XVI. Benedek pápa hirdetett meg a 2012-2013-as évre – amikor a II. Vatikáni Zsinat 50. és a Katekizmus kiadásának 20. évfordulóját ünnepeljük –, valamint a püspöki szinódus (...), melynek címe (...) „Új evangelizáció a keresztény hit átadására”.

Ez a két egyházi esemény szoros kapcsolatban áll egymással, mert a hit napjainkban is felfedezésre váró ajándék, amit ápolni kell és főként tanúságot kell tenni róla.

Valójában ezt igyekeztük új felelősséggel megélni a most lezárult évben is, hogy személyesen és az egész Művel együtt is az evangéliumban gyökerezzen az életünk, és – ránk jellemző tanúságtételként a világban – még mélyebbé és gyakoribbá tegyük az élet igéjével kapcsolatos tapasztalatok megosztását. Egy válogatást is összeállítottunk ebből Una buona notizia (Az örömhír) címmel, mely a Città Nuova kiadásában jelent meg, és

nagy érdeklődésre tart számot.

Tehát arról van szó, hogy haladjunk tovább a megkezdett úton és – világos, hogy – egyre elmélyültebben.

Chiara és első társnői „rendkívüli intenzitással” élték Isten igéjét, ez volt számukra az alap, az a termékeny talaj, amelyből a kegyelem és a fény különleges megtapasztalása fakadt, a „49-es Mennysorság”, így nevezzük.

Jól ismerjük a 49-es Mennysorság első oldalait, ahol Chiara lényének teljes lelkesedésével elmondja, idézem:

„(...) amikor egy ige [az evangélium igéi közül] a lelkünkbe hatolt, mintha tűzzé, lángokká, szeretetté

Fotó: Giuseppe Distéfano / CN

változott volna. Elmondhatjuk, hogy a belső életünk teljes mértékben szeretet volt.”

Biztos, hogy legalább egy kicsit mi is megtapasztaltuk az életben – különösen az idén – azokat a gyümölcsöket, amelyekről Chiara beszélt. És most az ige kísér és vezet be bennünket a lelkiség előttünk álló újabb pontjába: a felebarát – a testvér –, hogy úgy tudjuk szeretni őt, hogy neki ajándékozhatjuk azt az isteni életet, ami az Ige által született és születik bennünk.

Vegyük hát ma is kézbe az evangéliumot, és olvassunk el néhány részletet Máté evangéliumának egyik legszebb fejezetéből: Egy törvénytudó próbára akarja tenni

Jézust, és ezzel a kérdéssel fordul hozzá: „Mester, melyik a főparancs a törvényben?” Jézus így felel: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. [...] A második hasonló hozzá: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat. Ezen a két parancson alapszik az egész törvény és a próféták.” (vö. Mt 22, 35-40)

„Szeresd felebarátodat, mint saját magadat”: azt hiszem, a felebaráti szeretetnek erre a mértékére kell odafigyelnünk az idén. Akkor is, ha aztán Jézus a szeretet még magasabb fokát is megmutatja, amikor azt mondja: „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket” (vö. Jn 13,14), tehát az éle-

tünk odaadásával. De ez a következő lépés lesz, amely a kölcsönös szeretethez kapcsolódik, és jövőre fogunk foglalkozni vele. Egyelőre: „Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.”

Piero Taiti a nem vallásos meggyőződésű barátaink csoportjának tagja elmondta Chiara halála után, hogy milyen mély hatással volt rájuk Chiara. Azt mondja: „Vele – Chiarával – nem eltűrt vendégeknek éreztük magunkat, tisztelettel elfogadta a jelenlétünket, és szeretetre ösztönzött, nem kényszerített. Szabadon és őszintén beszélhettünk mindenről, mint a testvérek közt. Nem olyan emberrel beszélünk, akinek már kész igazságok voltak a fejében válaszul a világ összes problémájára – bár természetesen meg is voltak a maga válaszai –, de hajlandó volt velünk beszélgetni erről, mély és kölcsönös tisztelettel és figyelemmel. Egyre jobban tudatára ébredünk, hogy Chiara számára a párbeszéd nem az ige élesen túl zajlott, hanem benne foglaltatott az ige szigorú megtartásában, és ezt sokan magukénak érezték, még ha nem is voltak azonos hiten. Valamiképpen, a nézetek összemosása nélkül egy tágabb értelemben vett egyház részének éreztük magunkat, mely potenciálisan, különböző földrajzi, vallási és kulturális határok nélkül magában foglalta az egész emberiséget.”

Chiara látásmódját mindig ez az egyetemesség jellemezte. Ahogy tudjuk, a Mozgalom kezdetétől fogva a testvérben, minden testvérben teljes bizonyossággal az Istenhez vezető sajátos „utunkat” látta. Gyakran emlékeztetett bennünket, hogy a testvéren keresztül „lépünk át az üres és jelentéktelen életből a teljes életbe”, ahogy az evangélium is mondja: „A halálból átmertünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket” (1 Jn 3,14). (folytatjuk)

Fordította: Fekete Mária

EGY ÚJDONSÁG TÍZ ALAPELVE

II. János Pál pápa Redemptoris Missio (1990) kezdetű enciklikája az új evangelizáció tíz pontját tartalmazza. Az októberben lezajlott szinódus témája alkalmat ad arra, hogy Chiara Lubich 2002. február 24-én megtartott beszédét közöljük, melynek mondanivalója szintén az új evangelizáció.

Hogy hogy az evangelizáció szó kibővült az „új” jelzővel? II. János Pál pápa tette hozzá először, 1983-ban. Aztán a következő években megfogalmazta az „új evangelizáció” több alapelvét, jellemzőjét. Ugyanakkor meg kell mondanunk, hogy a Szentlélek az 1900-as évek elején valamiképpen már kimondta ezt a szót, hogy „új”, amikor sajátos karizmákat küldött a földre – ahogyan ezt korábban is időről idő-

re megtette – a kereszténység újraevangelizálására, amire szükség volt, és az emberiség széleskörű evangelizálására. Ezzel igen élő és lelkes társulások jöttek létre: a mozgalmak és az új egyházi közösségek.

A Szentatya által meghirdetett új evangelizáció legfontosabb elvei és jellemvonásai tíz pontban foglalhatóak össze. Újnak kell lennie lelkesedésben, módszereiben és kifejezési formáiban.

Az első üzenet, amit át kell adni, hogy Isten szereti az embert. Az új evangelizáció rendeltetése, hogy érett egyházi közösségeket hozzon létre.

Az új evangelizáció kapcsán először saját magunkat kell evangelizálni. Az új evangelizációnak leginkább ezt az Igét kell kiemelnie: szeretet. Meg kell valósítania Jézus új parancsát. Ezt nem lehet megvalósítani az életszentségre törekvés nélkül. Az új evangelizációhoz természetesen szükség van a beszédre is.

Amint tudjuk, az evangelizáció születését Jézus igéje jelzi: „Menjtek az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden népnek” (Mk 16,15). Ezekkel a szavakkal apostolaihoz és utódaikhoz fordult, valamint mindazokhoz, akik együttműködtek velük. És ez húsz évszázadon át így volt. A keresztények - de nem csak ők - ismerhetnek misszionárius püspököket, papokat, szerzeteseket, szerzetesnőket és néhány világi személyt is, akik otthagyták hazájukat, otthonukat, családjukat, munkájukat, tanulmányaikat... és teljesítették az évszázadok folyamán Jézusnak ezt a parancsát. Mindenki előtt ismert, milyen életet választottak ennek a

küldetésnek a betöltéséhez. Gyakran hősies életet folytattak és folytatnak ma is, hogy az evangéliumot hirdessék minden népnek. Úgy gondoljuk, ez a fajta evangelizáció folytatódni fog.

Mindenesetre korunkban az egyház, a pápa szavai által kimondja, hogy új evangelizációra van szükség. Sőt, amikor a Szentatyá Haitiben a Latin-Amerikai Püspöki Konferencia tagjaival találkozott, akkor beszélt erről először 1983. május 9-én. A Szentatyá pontosította azt a mondatát, hogy „újnak kell lennie lelkesedésében”. Akkor valósul meg ez, ha egyre mélyebb lesz az Istennel való egység azokban, akik evangelizálnak.

Ha evangelizálunk másokat, a felebarátot, a világot, az arra vezet tehát, hogy elmélyül Istennel való egységünk? Újnak tűnhet ez a pá-

rosítás, de nem így van. Az evangélium és Mozgalmunk tapasztalata is azt mutatja, Szent Pál a Szeretethimnuszban is azt erősíti meg (1Kor 13,1-13), hogy semminek sincs értéke, ha azt nem a felebaráti szeretet mozgatja: tehát, még az evangelizációnak sincs.

Mivel szoros kapcsolat van a felebarát iránti szeretet és az Isten iránti szeretet között, minél jobban növekszik az egyik, annál jobban erősödik a másik, és fordítva.

Mindig a növény példáját emlegetjük: minél mélyebbre ereszkedik a gyökere, annál jobban nő a szára. És minél magasabbra nő a szára, annál mélyebbre ereszkedik a gyökere, például az oxigénfelvétel miatt.

Az egész egyház számára megvan tehát az új evangelizáció lehetősége, amely növeli az Istennel való egységet, a szív lelkesedését.

Második alapelv: az evangelizációnak újnak kell lennie módszereiben. Ezt 1988-ban mondta a pápa Saltóban, Uruguayban. A módszereiben új azt jelenti, hogy most már nemcsak különleges emberek gyakorolják, mint a papok és a szerzetesek, hanem Isten egész népe. Isten egész népét kell mozgósítani. Vajon nem az a helyzet Mozgalmunkkal is, mint általában az összes többivel? A Szentlélek a mi esetünkben kezdetől fogva világiakat választott ki, sőt világi nőket, hogy létrehozza ezt az egyházi valóságot, az evangelizáció eszközét. Most a Mozgalom tagjai akkor is, ha mindenféle életállapotot képviselnek, a kisgyermektől a püspökökig, a nagy része világi. A nép evangelizál és már majdnem hatvan éve teszi ezt. De ennek a módszernek az egész egyház gyakorlatává kell válnia. (folytatjuk)

*Fordította: Fekete Mária
Forrás: CN 2008 július 10.*

A Genfest után

„Hallod te is? Mindenütt egyre erősebbé válik ... együtt elérjük, hogy egyek legyünk!” – énekelte a Gen Verde és a Gen Rosso együttes a Budapest Sportarénában. Valóban egyre erősebb az igény arra az egységre, melyet a háromnapos rendezvény alatt Isten ültetett a szívekbe. Ezért is szerveztek a világ számtalan pontján Genfest utótalálkozókat a fiatalok, hogy elményeiket megbeszéljék, tapasztalataikat megosszák és nem utolsó sorban a jövőbe tekintsenek. Hogyan, merre tovább az adott országban, városban? Sydney-től Bécsig, Chicagótól Budapestig sok-sok országban találkozott az ifjúság. Magyarországon is több városban volt már utótalálkozó. A budapesti helyszínen több mint száz fiatal gyűlt össze. Az este folyamán videó-összeállítást néztek meg a nyitóprogramról, meghallgatták Maria Voce gondolatait, melyeket szeptember 1-jén délután mondott a fiataloknak, és persze történeteket osztottak meg egymással a repülőtéri fogadástól kezdve a vendégek el-

szállásolásán át a Genfest utóéletéig. Majd a következő esztendőre tekintettek, hiszen a Genfest éve hivatalosan 2013. május 1-ig tart. A találkozó mottója a hidépítésre vonatkozott (*Let's bridge!*), így nem korlátozódhat a nemzetközi fesztivál együtt eltöltött napjaira. A Genfest folytonosságáért meghirdetett *Egyesült Világ Projektről* az Új Város szeptemberi számában lehetett olvasni.

Az élet védelmében

Minden embert illessen meg az élethez, az emberi méltósághoz és az integritáshoz való jog már a fogantatástól kezdve az Európai Unió illetékességébe tartozó ügyekben. Aláírásgyűjtés indul annak érdekében, hogy ez az alapjog legalább jogszabályi szinten rögzítésre kerüljön az Unió tagállamaiban és az EU tiltsa meg és fejezze be minden olyan tevékenység anyagi támogatását, amelyekben feltételezhetően magzatok megsemmisítése történik, többek között a kutatás, a fejlesztések támogatása, valamint a közegészségügy területén. Egy ezzel kapcsolatos sajtótájékoztatón Carlo Casini az Európai Parlament néppárti képviselője, a Mozgalom az Életért olasz élet-

védő szervezet alapító elnöke aláhúzta, sok beszélgetésre, párbeszédre van szükség anélkül, hogy elítélnénk a másképp gondolkodók véleményét. De nem szabad hallgatni. Az aláírásgyűjtés célja, hogy más módon tekintsenek az emberre, elérni azt, hogy ne támogassanak anyagilag abortuszt, illetve ne lehessen kísérletezési célokra felhasználni magzatokat.

2012. május 11-én regisztrálta az Európai Bizottság az első európai polgári kezdeményezést, amelynek egyik hivatalos kezdeményezője az Együtt az Életért Közhasznú Egyesület elnöke, Frivaldszky Edit volt. Az európai polgári kezdeményezés lehetővé teszi, hogy egymillió – és a tagállamok legalább egynegyedéből származó – polgár közvetlenül felkérje az Európai Bizottságot, terjesszen elő jogi aktusokra vonatkozó javaslatokat a hatáskörébe tartozó területeken. A kezdeményezés szervezőinek egy év áll a rendelkezésükre, hogy összegyűjtsék a szükséges támogató nyilatkozatokat. Magyarországon október közepén indult el az aláírások gyűjtése. Az aláírásokat az Európai Bizottság által jóváhagyott, hiteles fordítással készült aláíróíveken, papíralapon és elektronikusan is lehetséges gyűjteni. Valamennyi uniós tagállam állampolgára aláírhatja a kezdeményezést a www.oneofus.eu (Egy közülünk) magyar nyelven is elérhető internetes oldalon.

Az új evangelizációra sürgősen szükség van a mai világban – fogalmazta meg a 262 püspök az új evangelizációról szóló szinódus záróüzenetében –, és arra hívja a keresztényeket, hogy hirdessék az evangéliumot derűs bátorsággal, a félelmet a hittel legyőzve. Aki találkozik Jézussal, tanúságtevőjévé válik az üdvösség és a remény evangéliumának. A mai emberiséget el kell tehát vezetni Jézushoz a világ minden részén.

A püspökök elutasítják a pesszimizmust: a globalizáció, a szekularizáció, az elvándorlás, az ateizmus, a politikai hegemonia és az állam válsága illetve az ezekkel járó nehézségek és szenvedés lehetőséget jelentenek az evangelizálásra. Nem új stratégiákat kell találni az evangélium hirdetésére, mintha az egy piaci termék lenne, hanem újra fel kell fedezni azokat a módokat, ahogyan az emberek Jézus felé közelednek.

(Forrás: Magyar Kurír)

FOLYTASSA, GENFEST!

**Gőbel
Ágoston**

Nagyon érdekelt, hogy a „külföldi kollégák” hogyan látták a találkozót és legfőképpen a folytatás lehetőségét. Mit értelt meg bennük a háromnapos budapesti találkozó? Luca Olaszországból, a Piemonte tartományból érkezett és az ETAP (Egyetemes Testvériség és Arany-szabály Place) avatóját készítettük elő vele:

„A fényesebb jövő lehetősége a kezünkben van. És ezt nem csupán a Genfest robbanásszerű lendülete miatt mondom. Az előkészületek hónapjai adtak nekem egy mély bizonyosságot arról, hogy aki Jézusnak azért a mondatáért él, hogy „Legyenek mindnyájan egy”, az mindenképpen jó úton jár. Mindenekelőtt az éppen körülöttem lévőeknek szeretném ezt adni: mindennapi életemben, munkám-

ban, kapcsolataimban. A világnak most szüksége van ránk. Vigyük ezt az ügyet előre valamennyi kezdeményezésünk által, építsük a hidakat a generációk között, váljunk híddá nemcsak a Fokoláre Mozgalom és az egyház, hanem az egész emberiség számára. Köszönet az imákért, mindenki hozzájárulásáért, hogy

a Genfesten ilyen rendkívüli történeteknek lehettünk tanúi. Maradjunk meg ebben a kölcsönösségekben! – Luca”

Az elmúlt hónapok azért is vésődtek örökre emlékezetünkbe, mert a Genfestre való készüllet közben erősödtek a kapcsolatok a szomszédos és a közelünkben lévő országok fiataljaival, akikkel együtt dolgoztunk a rendezvényért.

Verenával, aki Grazban él, sokat leveleztünk a szombat esti program lehetőségeiről. Ő így látta a Genfestet:

„A program alatt újra és újra két kérdés járt az agyamban: *mi többet tehetnék? Mit csinálhatnék jobban?*

– Hallottam a színpadon elhangzott történeteket, tanúságtételeket. Fiatalok, akik a háború közepette élnek, szegénység és betegségek veszik őket körül – mégis az életüket adják egymásért, például elhagyják az otthonukat, hogy egy nyomornegyedben segíthessenek. Én ehhez képest luxusban élek. Van lakásom, autóm, munkám, családom és barátaim, szabadság és béke van az országomban. Elgondolkodtam ezen és megértettem valamit. Azt hiszem ez az, amit a leglényegesebb hatásként vittem haza a Genfestről. Rájöttem, hogy nem kell nagy akciókat szerveznünk, nem kell lemondanom a lakásomról, ugyanakkor az összes kis dolgot a mindennapi életemben úgy kell szem előtt tartanom, mint

„lehetséges épülő híd”. Például, hogyan nézek vagy mosolygok az emberekre, hogyan dolgozom együtt a kollégáimmal. Mindezt anélkül, hogy bennem lenne a ragaszkodás ahhoz, hogy ők változzanak ennek hatására. A lényeges nem a *mit*, hanem a *hogyan*. – Verena”

Angéla a szerbiai magyar fiatalok közé tartozik, fontos változások indultak el náluk:

„Régebben nem értettem, miért nem tudjátok elmagyarázni, milyen is egy találkozó, egy Genfest... Most már értem, mert lehetetlen elmondani.” – Több ilyen visszajelzést adtak nekünk a Genfest utáni találkozókra. Megható volt hallani, mennyire mélyen vésődött a lelkekbe a *Let's bridge!* mottó és maga a légkör, amelyben három napig éltünk Budapesten. Örömmel hallottuk, hogy Szabadkán a horvát és a magyar közösségekhez tartozó fiatalok már nem két különböző csoportot alkotnak. A Genfesten felébredt bennük a vágy, hogy jobban megismerjék egymást, és mostantól együtt ta-

lálkozzanak. Az újvidéki fiatalok is léptek: az ortodox és a katolikus fiatalok között megszületett az igény, hogy közelebb kerüljenek a másik egyházához és megismerjék egymás liturgiáját. A hidak épülnek! Mélyen megérintettek minket azok a benyomások is, amelyeket olyan fiatalok írtak, akik életükben először voltak közöttünk. Többen azt írták, hogy most első ízben tapasztalták meg, hogy mások szeretik őket, sőt teljesen ismeretlenektől is jött ez a szeretet. Másokban újra megszületett a remény, hogy az életük nem feltétlenül negatív, mert vannak/vagyunk, akik arra törekszünk, hogy a körülöttünk lévő világ változzon. – *Angéla*”

Egy bécsi lánynak, Lisának volt talán a leglátványosabb szerepe. Ő énekelte a Genfest egyik dalát, mely a CD-n a legelső helyre került:

„Két héttel a kezdés előtt már megérkeztem a helyszínre gyakorolni a Let's bridge című dalt. Hamarosan rájöttem, hogy elég sokan vagyunk... zenészek, énekesek, így az én részem elég kicsi. Akadt egy csomó szabadidő! Egy ideig mérges voltam emiatt, mert tudtam volna mást csinálni, mint üldögelni, hallgatni és várni, hogy megint én következze. Aztán rájöttem, hogy a mottónk és a dalom

címe – Let's bridge – egy óriási dolog, de csak úgy valósítható meg, ha megteszem a magam kis lépését. Végre kinyitottam a szemem, és keresni kezdtem, mi lehet az én hozzájárulásom a „hidakhoz”. Úgy építettem a kapcsolataimat a többiekkel, hogy teljesen adni tudjam önmagam (időm, ötleteim, türelmem...). Úgy érzem ez nagyon fontos volt, mert ezek a lépések –

még ha észrevétlenül is – értelmessé tették számomra az egészet és megtalálhattam a közös építkezés lényegét. – *Lisa*”

Marekkel már rutinosan dolgozunk együtt. A Kassán élő szlovák fiatal sok ötletet adott a Genfest hírüladásához és a médiák használatához. Így írt a Genfestről:

„Azt érzem, hogy a Genfest rámutatott Isten lényegére, és ez a Szeretet. Minden résztvevő érezhette az Ő jelenlétét a program során. A hazaúton beszélgettünk a fiatalokkal. Az összes benyomás azt a hitünket erősítette és bizonyította, hogy egy család lehetünk, ha azt keressük, ami összeköt minket. Most folytatnunk kell az utat egy egységesebb világ felé. Mégis, én nem tudnám most megmondani, hogyan csináljuk. Nem hiszem, hogy nekünk, a Fiatalok az Egyesült Világért Mozgalomnak kéne valamit lépnünk a többiek felé. Nem feljűk, nem nekik, hanem velük. Hogy minden fiatal érezhesse, igazából ő a főszereplő. Ettől működött a Genfest is. – *Marek*”.

www.ujifu.hu

AZ EGYÜTTMŰKÖDÉS HATÉKONYABB

Letizia De Torre olasz parlamenti képviselő a baloldali politizálásról és Chiara Lubich karizmájának szerepéről a politikában.

Hogy érzi magát katolikusként egy balközép pártban?

A Kereszténydemokrata Párt 1994-es felbomlása után a katolikusok vagy a balközép vagy a jobbközép politikai képződmények egyikébe kerültek. Ez azonban nem csupán szétválást jelent, hanem kifejezése juttat egy mélyreható változást is a politikai gondolkodásban. A háborút követő években a politikai erők ideológiai alapon feszültek egymásnak, mint keresztények és kommunisták. Ma inkább úgy gondoljuk, hogy a politikában a közjó megvalósítására irányuló eltérő programokban kell versenyeznünk egymással. Az ország javán, a közjó elmozdításán kell dolgoznunk. Olaszországban a fő választóvonal ma már nem a katolikus és a világi elveket követők között húzódik. A „balközép” azt jelenti, hogy a szociális érzékenységet, a szegénység felszámolását helyezzük középpontba.

Képes a politikában meggyőződését képviselni?

A politikai megoldásokat mindig a párbeszéd alapján kell keresnünk. Ez korántsem könnyű, különösen akkor, amikor a válság következtében más problémák ke-

rülnek előtérbe. Ilyenkor mindenki hajlamos visszavonulni a saját, biztosnak tűnő sáncai mögé.

Még önkormányzati képviselő koromban sokat foglalkoztam az ún. szociális szervezetek ügyével, és harcoltam az egyes projektek megvalósításáért az ellenzék kemény ellenállása közepette. Volt egy pillanat, amikor megálltam, és komolyan elgondolkodtam azon, hogy vajon miért támad a jobboldal ilyen hevesen. Elhatároztam, hogy megpróbálom alaposabban megérteni, hogy mi rejlik ellenállásuk mögött. Még az egyetemen is felkértem egy kutatócsoportot, hogy segítse munkámat. Az alaposabb elemzésekből kiderült, hogy a szervezeti mozgalom alapját képező értékekhez való társadalmi viszonyulás az elmúlt időszakban alaposan megváltozott és újra kell értékelni a helyzetet. Ez arra indított bennünket, hogy megreformáljuk projektünket. Az ellenzék is pozitívan reagált a változásokra és nem tanúsított már ellenállást.

Lehet tehát a politikát is a párbeszédre alapozni?

Igen, Chiara Lubich elképzelése pontosan ez volt. 1996-ban néhányan beszélgetést kezdeményeztünk vele arról, hogyan

vihetjük az egység ideálját a politikába. Különböző pártokból jöttünk össze, akik konkretizálni akartuk a testvériséget a politikai gyakorlatban. Chiara szavai nyomán körvonalazódott egy nagyon fontos felismerés. Létre kell hoznunk egy olyan színteret, amely megelőzi a különböző pártokban való politizálást, és ahol párbeszédet lehet folytatni egymással, és ahol a legkülönbözőbb témákat meg lehet beszélni az egység technikájával. Ezt a Chiara-val való találkozást tekinthetjük a Politikai Mozgalom az Egységért (PME) megalakulásának. Ezután Chiara több alkalommal is foglalkozott ezzel a témával. Eljött az olasz parlamentbe is, ott azt javasolta a képviselőknek, hogy találkozzanak rendszeresen egymással, hogy megtanulják az egységnek ezt a párbeszédét.

Mit jelent pontosan az „egység technikája”?

2001-től fogva mintegy ötven képviselővel több-kevesebb rendszerességgel találkozunk azzal a céllal, hogy komolyan meghallgassuk egymást, félretéve a saját meggyőződésünket, és megpróbáljuk együtt a közjóra irányuló megoldásokat keresni. Az alapmagatartás bennem az, hogy meg

akarom mélyebben érteni, hogy vajon az a másik kollégám miért politizál abban a pártban, amelynek az elveit én nem osztom. Valahol őt is ugyanaz a felelősség hajtja az ország javáért mint engem, neki is ugyanúgy bizalmat szavaztak a választói, mint nekem. Tehát megérteni egymást, megadni a tiszteletet egymásnak, megtenni az első lépést, először a személyes ismeretség szintjén, utána pedig a politikai kérdésekben is.

Most például a választási reformon dolgozunk, és megpróbáljuk közösen átgondolni az egyik vagy a másik fél álláspontját, hogy ne olyan megoldás szülessen, amely az egyik pártnak kedvez, hanem amely az országnak.

A hatalomért folytatott harc helyett a politika a párbeszéd színtere lenne?

A PME nem egyszerűen a szívélyes és udvarias politizálási stílust akarja meghonosítani, vagy a politikai korrektség előmozdítását célozza, hanem arra törekszik, hogy megtanuljunk más módon politizálni. Aki ebbe belekóstol, az megtapasztalja, hogy az ilyen típusú párbeszéd sokkal eredményesebb, mint a hatalomért folytatott harc. Hiteles, bizalomra épülő emberi kapcsolatokban, ahol tudjuk, hogy a másik nem él vissza azzal, amit mondunk, új meglátások születnek és közelebb kerülnek a megoldások egymáshoz. Szakértői tanulmányok is alátámasztják, hogy az ilyenfajta, nem erőszakos, hanem együttműködésen alapuló stratégiák sikeresebbek. Amikor mi testvériségről beszélünk, akkor pontosan az ehhez hasonló politikai mechanizmusok kimunkálására gondolunk. Nem valamiféle társadalmi utópiáról van tehát szó, hanem annak belátásáról, hogy a kölcsönösség, az együttműködés hatékonyabb.

Foto: Tóth Pál

Letizia De Torre

Olasz parlamenti képviselő a balközép Demokrata Párt sorában, amelynek alapító tagja. Eredeti foglalkozása szerint középiskolai matematika tanár. 1993-tól Trentóban önkormányzati képviselő és szociálpolitikai tanácsos. 2006-ban parlamenti képviselővé választják, és tagja lesz a második Prodi kormánynak közoktatási államtitkári minőségben. Jelen van, amikor Chiara Lubich 1996-ban Nápolyban útjára indítja a Politikai Mozgalom az Egységért kezdeményezést, amelynek azóta is elkötelezett híve.

A „testvériség” tehát az új hívószó?

Ma olyan időszakot élünk, amikor nyilvánvalóvá válik sok korábbi kezdeményezés és megközelítés kudarca, és egyre nagyobb az érzékenység az új gondolatokra. Ki vagyunk éhezve eredeti megoldásokra. A PME törekvése az, hogy a szabadság és egyenlőség kategóriája mellé felzárkóztassa a testvériséget is a hétköznapi politikai gyakorlatban a legkisebb önkormányzattól a nemzetközi szintekig. A testvériség szerintünk alapfeltétel azok számára, akik a közös előmozdításért politizálnak.

Szerte a világon sok országban már évek óta tartunk fiatalok számára képzéseket, ahol megtanulhatják ezt a technikát. Nem mind lesznek profi politikusok, hanem olyan állampolgárok, akik alkalmazni képesek ezt a technikát az élet minden területén. A politikatudomány művelői közül is többen foglalkoznak a testvériséggel, mint politikai kategória elméleti megalapozásával, és több egyetemen is vannak ezzel foglalkozó kurzusok.

Tóth Pál

KÉTSÉGBEESETT KIÁLTÁS SZÍRIÁBÓL

Megoldatlan kérdések, kiszolgáltatottság, káosz. Maradnak is, menekülnek is az emberek. Két beszélgetés, két sors, de az út vége még nem látszik.

**Sebők
Cristian**

A szíriai háborút nem tekinthetjük elszigeteltnek, egy összetett és törékeny geopolitikai kontextus része. Nem csak az 1970-től hatalmon lévő Baasz párt diktatúrájáról van szó. A szíriai eseményekben az egész ún. „arab tavasz” egyik dominó kockáját kell látnunk. A palesztin-amerikai politológus Rami Khouri meghatározása szerint ez nem más, mint „az arab polgár születése”.

Tekinthetjük az egészet az USA 2006-os „új közel-keleti projektje” megvalósításának is, hogy újrarajzolják ezen a területen a földrajzi határokat. Ez a projekt a szíriai pátriárka szavaival „Egy bizonytalan és kaotikus területet eredményezne, az arab világ széttöredezne gyenge, vallási, etnikai kisállamokra. Így biztosítanak a külföldi hegemoniát az arab országok gazdaságában. A helyzetből adódó fegyverkezési verseny leszívná az olajtermelő országok anyagi bázisát.” Mindezen túl Szíria védtelen né és kiszolgáltatottá vált a mostani nemzetközi „hidegháborúban”, melyben egyrészt az amerikai és

az orosz/kínai globális érdekek, valamint az iráni és szaúd-arábi regionális projektek ütköznek. Nem meglepő például, hogy eddig az ENSZ minden keményebb szankciókkal járó javaslatát a béke kikényszerítése érdekében Oroszország és Kína megvétózta a Biztonsági Tanácsban.

Közben ezrével halnak meg az ártatlan emberek, vagy elmenekülnek otthonukból, évezredes kultúra semmisül meg, országok mennek tönkre gazdaságilag. Mennyire igaza van S.-nek, egy szíriai fiatalnak, amikor azt kéri, hogy emberségesebb szemmel tekintsünk hazájára.

Aleppóban lakik egyik jó barátom, M. Pár hónappal ezelőtt, amikor nyaralni indult külföldre, még a megszokott életet élte, a polgárháború ellenére. Visszafelé menet már a káosszal találkozott: úttorlaszokat emeltek mindenütt, hol a kormányerők, hol a felkelők. Damaszkusztól hazáig négy óra helyett nyolc órán át tartott az útja.

Egy ideig még bejárt dolgozni, ám egyre veszélyesebbé vált az a tizenöt perc gyalog. Egyszer az irodá-

juk melletti teret bombázták. Múlt héten „szerencséjére” kirúgták. A városban nincs munkalehetőség. A családok a megélhetéssel küszködnek. M. most egész nap otthon van, és éjjel-nappal hallja a lövéseket. Misére azonban még elmerészkedik, akkor is, ha ezzel az életét kockáztatja. „Rendkívüli a kép a városban” – mondta nemrég. „Nincsenek rendőrök, csak a hadsereg, a felkelők harcolnak. Tolvajok törtek be egyik barátunk házába és ellopottak mindent. Hívták a rendőroket, de azok nem mozdultak, azt válszolták: honnan tudjuk, hogy ti nem akartok rosszat nekünk?”

A város fele már a felkelők kezén van. M. szerint a szegényebb negyedeket szállták meg, azért, mert ott könnyen rávehetők az emberek, hogy bekapcsolódjanak a forradalomba. „Külföldről támogatják őket, és mivel van pénz bőven, sokan a felkelés mellé állnak. Ez egy utcai háború. A városban mindenfelé robbantás hallatszik, a pusztítás óriási.”

A keresztény családok közül sokan elhagyták a várost, de az egyházköztségben még nagyon élénk az összetartás.

Szíriai fiatalok egy sebesült felkelőt menekítnek át a török határon.

Miként válaszol a világ erre a vészhelyzetre?

S. szerint, aki Magyarországra menekült, nem túl jól: „A nemzetközi közvélemény megoszlott: ki a kormányhatalom, ki a forradalom mellé áll. De a többség a háborút támogatja. Kevesen törődnek azszal, hogy mi a jó a szíriaiaknak, akik magukat viszont áldozatnak érzik. Egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy a demokráciával jót akarnak nekünk. Ugyanezzel a szándékkal szállták meg Irakot is, ahol még mindig megoldatlan a helyzet. Miért jönnek és mondják meg nekünk, hogy mit kell, vagy mit nem kell tennünk? Miért nem kérdezik meg az ott élőkötől? Miért küldenek több fegyvert?”

„Ha csak a politikai szempontokat vesszük figyelembe – folytatja S. –, még rosszabb lesz. Emberi szempontokra is szükség van. Sokan örültek a pápa szavainak, amikor Libanonban járt és békét kért, nem fegyvereket.”

S. Homszban élt, ahol lakatlanná vált a keresztény többségű belváros. Több mint kétszáz ezer keresztény elmenekült, körülbelül ugyanannyian, ahányan Magyarországot hagyták el 1956-ban az oroszok bevonulása után.

Sokan a forradalom fővárosának tartják Homszot. A várost a kormányhadsereg másfél éve ostrom alatt tartja, de nem bírják megtörni a felkelők ellenállását. Ez a háború nagyon sok áldozatot követel. A felkelőket egyre inkább szélsőséges iszlám csoportok irányítják, akik az arab területekről jönnek mindenfelől. A kezdeti békés tüntetésekhez már semmi köze a mostani helyzetnek.

„Nagybátyámat és unokatestvéremet egyszerűen azért ölték meg, mert nem akartak a ‘forradalomban’ részt venni” – meséli S., aki sokáig húzódozott az interjútól. Látni, mekkora benne a szenvedés, félelem, feszültség. „Nem a rendőrök ölték meg őket – folytatta –,

hanem a felkelők. És ugyanígy rengetegen haltak már meg ártatlanul. Mind a kormányhatalomtól, mind a felkelőktől van miért félni.”

Azt kívántam S-nek, hogy legyen kitartó a magyar nyelvtanulásban, mert sokan elvesztik a kezdeti lelkesedést, pár hónap után abbahagyják. Erre azt felelte: az egyetlen választása maradt, hogy jól megtanulja a magyar nyelvet és itt keressen állást magának. „Jó munkám volt Szíriában, most próbálom újrakezdeni az életemet, de nem tudom csak úgy egyszerűen elfelejteni a hazámban töltött éveket. Mégis tovább kell lépnem. Nehéz lesz.” ■

A SZERETET ELSŐBBSÉGE

Egy karizma építőkövei egy új kritikai kultúrához. Az előző számunkban megjelent cikk folytatása.

Tóth Pál

Egy magas rangú egyházi méltóság mesélte nekem a következő történetet. Emlékezetből, saját szavaival adom vissza: „A zsinat idején püspöki titkár voltam. Főnököm részt vett a liturgikus bizottság munkájában, sőt meghatározó személyiségnek számított, aki lényegesen befolyásolhatja a liturgikus reform ügyét. Egy igen mély lelki éltet élő, de régi vágású főpap volt, aki számára a szentmise a személyes Isten-kapcsolatot jelentette, és kevésbé volt fogékony azokra a törekvésekre, amelyek az eucharisztia ünneplésében fontos közösségi mozzanatot láttak. Mi fiatalok át voltunk itatva a liturgikus mozgalom eszméitől, és barátaim körében gyakran bíráltam püspököm nézeteit. Attól tartottunk ugyanis, hogy a zsinaton a konzervatív vélemények kerekednek felül. Döntő fordulatot hozott a kérdéshez való egész hozzáállásomban egy papi találkozó, ahol Chiara Lubich arról beszélt, hogy szeretnünk kell a püspökünket. Az ott elhangzott tapasztalatok hatására én is megpróbálkoztam ezzel. Amikor legközelebb alkalom adódott arra, hogy vele erről a kérdésről beszélgezzünk, elmondtam neki, hogy én mit gondolok, de utána hozzáfűztem,

hogy szívvel-lélekkel kész vagyok azt tenni, amit ő a kegyelménél fogva jónak lát. Aztán az egyik nap, amikor beléptem a dolgozósobájába, ott találtam őt egy nyitott könyvvel a kezében, és valami ilyesmit mondott: 'Titkár úr, legyen megértéssel egy ilyen lélek iránt, mint én vagyok, aki negyven éven keresztül élt abban, amire nevelték, és most nehezen teszi meg a lépéseket az új befogadására.' Amikor ezt hallottam, egészen kicsinek éreztem magam mellette.”

Szembenállások

Ez a történet számos tanulsággal szolgálhat a kritikával kapcsolatban. Először is megjelenít néhány olyan szembenállást, amely a kritika forrása lehet: idősek és fiatalok, újítók és konzervatívok, vezetők és beosztottak feszülnek egymásnak, bírálják a másik álláspontját, kritizálják a másik személyét, inkább annak háta mögött. Ez a tapasztalat azonban arra is rávilágít, hogy nem alaptalan véleménykülönbségekről van szó, hanem nagyon is lényeges kérdésekről, és a dolgot nem lehet elintézni azal, hogy „törekedjünk a pozitív szemléletre” vagy „ne kritizáljuk egymást”. Az ilyen jellegű konf-

liktusok érett módon való kezelése, a mindannyiunk számára kielégítőbb megoldások irányába való feloldása közös érdekünk. Amikor a kritika kultúrájáról beszélünk, akkor éppen azokat a módokat keressük, amelyek a közös fejlődés irányba hatnak.

Alighanem mindenki érzi, hogy az indulatokkal teli egymásnak feszülés vagy a másik háta mögötti keserű kibeszélés nem termi meg a kívánatos gyümölcsöket. Az ilyen magatartás mélyén a türelmetlenség, a bizalmatlanság és a régi ember számtalan más tulajdonsága áll. Ha még mélyebbre hatolunk az emberi lélekben, akkor ott találjuk a tökéletesség iránti vágyunkat, az elveszett paradicsom iránti nosztalgiánkat, és azt az eredendő bűnben gyökerező tévedésünket, hogy mindig a másikat okoljuk a tökéletesség hiányáért. Elménken az a torz világlátás uralkodik, amely szerint „kizökönt az idő” mások hibájából, és mi születünk arra, hogy „helyretoljuk azt”.

Szeretet és igazság

De milyen új hozzáállást javasol nekünk ezen a téren Chiara Lubich karizmája? Történetünk hőse azt a tanácsot kapja, hogy szeresse előljáróját. Az teljes mér-

tékben az ő találékonyságára van bízva, hogy ez konkrétan mit is jelent. Ebben az esetben például azt, hogy teljes mértékben tisztelje és érvényesülni engedje azt a karizmát, amelyet püspöke a szentség erejénél fogva hordoz. De nyugodt szívvel általánosíthatjuk a szeretet elsőbbségének a „szabályát” és kiterjeszthetjük minden emberre: először a kapcsolat, és utána az igazság (szerényebben: az általunk igaznak vélt álláspont). És tudjuk, hogy a kapcsolat maximuma, a kapcsolati csúcsmínőség a szeretet. Egészen hétköznapi nyelvre lefordítva ez azt jelenti, hogy „első menetben” félre kell tennünk, fel kell függesztenünk igazságigényünket, és a kapcsolatra kell koncentrálnunk. Chiara meg-

fogalmazása szerint eggyé kell válnunk a felebarátunkkal, működésbe kell hoznunk mindazt, amit Szt. Pál a Szeretethimnuszban leír. Lényeges azonban látnunk, hogy ezzel nem mondtunk le véglegesen igazságigényünkről, csupán időlegesen félretettük azt. Vagy talán még sokkal jobb azt mondani, hogy ilyenkor az álláspontunk érvényesítésének az ügyét rábízuk Istenre. Figyeljük meg, hogy történetünk hőse nem hallgatja el, amit gondol, hanem udvariasan mérlegelésre ajánlja azt. Az én és te szembenállása feloldódik, és közös kereséssé válik.

A felebarát én vagyok

Chiara azonban nem áll meg ennél, hanem radikálisan to-

vább lép. Ezt írja: „Minden alkalommal, amikor egy felebarátom hibát követ el, én kérek bocsánatot az Atyától, mintha enyém lenne a vétek. És valóban enyém is, mert szeretetből magamra veszem.” Ezzel felszámolja a szemben állás gyökerét, azt az én-központúságot, amely a saját álláspontunk felfüggesztésénél, a másikkal szeretettel való bánásnál még mindig megmarad. „Én látom a helyes megoldást, te pedig tévedésben vagy”; „Én haladó vagyok, te meg maradi”; „Én igazságos vagyok, te pedig részrehajló.” A püspök vallomása újraírja ket-tőjük kapcsolatát, a fiatal titkár számára az önismeret forrásává lesz, a másik tükrében látja igazán önmagát. ■

KÖZÖS KÁPOSZTÁSMEGYER

„Családi sportnapot szervez a Káposztási Családok Egyesülete az autómentes nap alkalmából lezárt Homoktövis utcában. Lesz pl. sorverseny, kötélhúzás, bográcsolás, ugrálóvár, célbadobás.” – olvashatták az újpesti járókelők a rendezvény plakátjára írottakat. Lapunk a helyszínen érdeklődött az esemény háttéréről, létrejöttéről.

**Gőbel
Ágoston**

Több mint kétszáz fős rendezvény közepébe csöppentünk a budapesti Jégpalota szomszédságában lévő kiserdőnél, ahol két egyesület összefogásából született meg a félnapos családi program egy kellemes őszi napon. Itt találkoztunk Prokoppné Teveli Petra hosszútávfutó olimpikkal, aki a Közös Sport Egyesület egyik alapító tagja: „Ez az első ízben megrendezett Erdőközi Családi Sportnap, amelyet a Közös Sport Egyesület és a Káposztási Családok Egyesülete szervezett meg. – világított rá Petra az esemény

alapjára. – „Az autómentes világnap alkalmából az önkormányzat a Homoktövis utca egyik útszakaszát lezárta az autóforgalom elől, így ezt megkaptuk a rendezvényre. Sportnapot a mi egyesületünk már többször szervezett, aztán egy idő után már nem volt kapacitásunk arra, hogy egy ilyen komoly kaliberű rendezvényt levezényeljünk. Ezért fogott össze a két egyesület.” S bár egy ilyen napnak nyilvánvalóan a sport a lényege, láttunk kézműves sarkot, ökosátrat, ugrálóvárat, volt szervezett ügyességi verseny és persze szabad sportolási lehetőség is.

A másik szervező egyesület részéről Smohay Ferenc tájékoztatott minket. „Én a Káposztási Családok Egyesületét képviselem, ennek az egyesületnek az a célja, hogy közösséggé szervezze a Káposztásmegyeren élő családokat, kapcsolatokat alakítson ki a helyi lakosok között, felvegye a kapcsolatot az önkormányzattal, annak intézményeivel. A történetünk egy leve-

lezőlista elindításával kezdődött. Elsősorban kisgyermekes családok léphettek így könnyen kapcsolatba egymással, mára már több száz tagot számlál ez a lista... Régóta ott van bennünk az igény, hogy közösségben létezzünk és nagy öröm, hogy ez a környékünkön is sokakban megvan.” Amikor arra terelődött a szó, hogy konkrétan ez a sportnap mit tud felmutatni a társadalom számára, szóba került a civil kezdeményezések hiánya, az individualista szemlélet, és az ezekre választ adó közösségi látásmód. „Gyakorlatilag szeretnénk valamit adni a társadalomnak a sport által” – foglalta össze Petra. „A sport segítségével megszólítani az embereket és közösséget teremteni.”

A beszélgetés közben feltűnt, hogy Smohayék és Prokoppék is kisgyermekes családok. Ilyenkor azonnal felvetődik a kérdés, hogy miként lehetséges a családi élet, az egyesülettel való foglalkozás és a mindennapi munka összeegyeztetése. „Nem könnyű egy ilyen sportnap megszervezése. A gyerekek felvetés utáni esti órákat tudjuk kihasználni – hiszen főként ekkor tudunk valamit tenni –, illetve az is nagy segítség, hogy nem vagyunk

Fotó: Smohayné Simon Gyöngyvér (2)

egyedül, vannak segítő családok, akikkel meg tudjuk osztani a feladatokat. Azért is jó ez a kooperáció, mert mindenkinek van erőssége, ahol be tudja vetni magát” – válaszolt kérdésünkre Petra.

Tovább haladva a résztvevők között azon kezdtünk töprengeni, vajon hogyan érvényesülnek a Közös Sport Egyesület célkitűzései, melyekről Petra is beszélt. Néhány perc múlva az egyesület futó szakosztályának egyik tagjával Zakariás Imrével találkoztunk, aki szívesen mesélt nekünk személyes benyomásairól. „A futó szakosztályhoz tartozom. Nekem az egyesület főként módszertant és társaságot ad a futáshoz. Én alapvetően egyedül szeretek futni, szerintem a magányosok sportja ez, de ha az ember tudja magát mihez mérni, miben tud előrelépni, hogyan tud előrelépni, az nagyon jó. Arról is tudunk beszélni, hogy ki merre szokott futni, miért ott, mennyit fut, mennyi idő alatt... stb. Nem a profizmus miatt, hanem az egészséges életért. Ebben is segít az egyesület.”

Az ügyességi verseny egyes állomásait végigjárva egy ’Mérgetes-tó’ mellett vitt el utunk. Rögtön rá is kérdeztünk a feladatot koordináló Lángos Lászlónál, hogy mit akar jelenteni ez a hely és hogyan kapcsolódik a nap célkitűzéséhez. „Ez egy ’Mérgetes-tó’, legalábbis mi most így hívjuk. A közepén van egy kincs, ami egy bója. A csapatból egy vállalkozó szellemű, bemászik a kötélen, a többiek pedig úgy húzzák a kötelet, hogy bele ne érjen a ’tóba’. Időt mérünk és amelyik csapat a legjobb időt produkálja, az lesz az első ebben a számban. Általában családok, iskolai csapatok állnak össze. Az a jó ebben, hogy a sport az a nyelv, amelyet mindenki beszél. Összehozza a gyerekeket, felnőtteket, családokat, és kapcsolatok épülnek.”

„Ez egy dzsungel szeretne lenni.” – kezdte Fábri Klári a következő hely bemutatását. És valóban. A gömbérzékét és célzási képességet igénylő állomás színeivel és hangulatával egy dzsungelre emlékeztetett. „Családi együttműködés

eredménye, édesapámé az ötlet, mi a húgaimmal pedig megvalósítottuk. Munka közben jöttek az újabb és újabb ötletek mit hova lehetne tenni.” – Talán mondani sem kell, de a dzsungel gyümölcsseit látva megéheztünk. Szerencsénkre a közelben rotyogott az ebéd, ahol egy önkéntes szakács, Keleti László várt bennünket és a finom gulyás mellé kiváló zárszóval is szolgált, mely feltette a koronát erre a tartalmas napra: „Lányom tavalyi születésnapja alkalmából néhány akkori vendégünket megkínálhattam az általam készített vaddisznópörköltből. Innen eszkalálódott a dolog, hogy ’na, ez a gyerek tud főzni!’ – és felkértek, hogy ezen a sportnapon is készítsék valamit. Azért jó ez a mostani rendezvény, mert civilektől induló kezdeményezés, az emberek akaratából, elhatározásából jött létre. Itt megvan az alap, és ha mások látják ennek a gyümölcsét, akkor egyre többen tudnak ehhez csatlakozni. Ilyen a bográcsgulyás is, örömet okoz, barátokat szerez...” ■

DIVAT MÉG A HÁZASTÁRSI HŰSÉG?

Sajnálatos módon a mai kultúrában a házastársi hűség érteke nem foglalja el az őt megillető helyet. Ezért is fontos a tanúságtétel.

A házastársak között megélt egység jelenti a hűséget. A hűség tehát nem csak adott szavunk betartása vagy az, hogy nem hagyjuk el a másikat. Azt jelenti, hogy napról napra megkötjük a szövetséget, mely által készek vagyunk a másíknak ajándék lenni, a másíknak kedvében járni, a másíkkal minden nap megújítani házastársi életünket, túltéve magunkat a megszokottságon és a fáradtságon, valamint, hogy párbeszédet tudjunk folytatni.

Amikor házasságunk kissé nehéz időket él meg, jó, ha megállítjuk egy harmadik személyről való

fantáziálásunkat, aki talán szebbnek és kellemesebb társaságnak tűnhet hitvesünknel, azt gondolván, hogy vele tényleg boldog lehetnénk.

A hűség azt is jelenti, hogy hiszünk a szentség kegyelmében, tudjuk, hogy az egység olyan valami, amit óvatosan kell őrizni, amire a legjobban kell vigyázni.

Ha egy kemény megpróbáltatásnak vagyunk kitéve – mert senki sem gondolhatja, hogy az ő életében nem lesznek kísértések –, bátran meg kell nyitnunk a szívünket egy olyan személynek, akiben megbízunk. Ez nem csupán akkor érvényes, amikor meginog a hűség, amikor bizonyos problémák merülnek fel a házasságban, amikor az idő múlásával egyre jobban azt érezzük, hogy nem értenek meg bennünket.

KEDVES OLVASÓNK!

Az Új Város küldetése, hogy az egység kultúráját terjessze. Közös gondolkodásra és cselekvésre hív, mit jelent korunkban egyéni és közösségi életünket az evangéliumra alapozni. Napjainkban a nyomtatott sajtó válságos időszakát éli világszerte. Kérjük szíves közreműködését, hogy lapunkat fenn tudjuk tartani és az Új Város 2013-ban is betölthesse küldetését!

Családi műhely

Fotó: CN

- ❶ Fizessen már most elő a lap jövő évi számaira!
 - ❷ Ha módja van rá, segítsen bennünket támogatói előfizetéssel!
 - ❸ Ajánlja lapunkat másoknak is, ha teheti, szerezzen egy új előfizetőt!
 - ❹ Segítse a szerkesztők munkáját tanácsaival, kritikájával, ötleteivel!
- ujvaros@ujvaros.eu
1088 Budapest,
Rákóczi út 29. I. em. 5.
*Köszönettel,
az Új Város szerkesztői*

Bátornak kell lenni ahhoz, hogy túl tudjunk lépni ezen a krízisen, mielőtt túl késő lenne. Gondoljunk arra, ami az Apostolok Cselekedeteiben áll. Az első keresztények, amikor visszatértek a közösségbe, ellent tudtak állni a kísértéseknek.

Fontos, hogy a megfelelő személyre bízunk magunkat, aki képes a diszkrécióra, de az is elengedhetetlen, hogy elmenjünk gyónni. A gyónáson keresztül megbékélünk Istennel és teljes mértékben újra tudunk kezdeni, hiszen Isten nemcsak megbocsátja, hanem el is felejt minden bűnünket.

Az, hogy az ember megtegye saját részét, lényeges, de nem maradhat el az a közösségi megbeszélés sem, ami a házastársunkkal történik. Ehhez szükséges a legnagyobb bátorság és a legnagyobb alázat. Belenézni a másik szemébe és elmondani, hogy mi is történt, nem annyira a részleteket, mint magát a történetet, ez kér valamit, és nem is keveset. Nem szükséges a klasszikus hűtlenségre gondolni, elég arra, amit Jézus például az ötödik parancsolat kapcsán

mond: „Hallottátok, hogy a régiek ezt a parancsot kapták: Ne ölj! Aki öl, állítsák a törvényszék elé. Én pedig azt mondom nektek: Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart ember-társával.” (Mt 5,21) Elegendő az, ha őszintén segítséget kérünk a másiktól, ha gondolataink valaki másnál járnak, ha szívesebben töltjük az időt egy munkahelyi kollégánkkal vagy olyan valakivel meggyünk el csak úgy sétálni, akiről azt gondoljuk, hogy megértő és befogadó.

Mindannyiunknak törekednünk kell arra, hogy megelőzzük a bajt, amivel egyedül senki sem tud megbirkózni, legfeljebb ideig-óráig. Ha tanúságot teszünk arról, hogy a szeretet képes minden nap megújulni, akkor lesz hatékony a megelőzés és akkor tudunk hinni abban, hogy nincs olyan űr, melyet Jézus be ne töltött volna az ember iránti szeretetével.

*Anna Maria és Danilo Zanzucchi
az Új Családok Mozgalom római
találkozóján elhangzott válaszából
Fordította: Tóth Judit*

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Illusztráció: Eleonora Moretti

A MANÓ ÉS A CSIGA

Amikor Bodza, a kis erdei manó hétfőn felébredt és feltekintett a magasba, sóhajtván fordult a másik oldalára: „Milyen szürke az ég ma reggel! Inkább tovább alszom.” És átaludta az egész napot.

Amikor Mina, a csiga hétfőn felébredt és feltekintett a magasba, jókedvűen nyújtózkodott: „Milyen kék az ég ma reggel! Elég volt a lustálkodásból!” Azzal felkelt és indult a dolgára.

Amikor Bodza, a kis erdei manó kedden felébredt és feltekintett a magasba, unottan ásított: „Milyen szürke az ég megint! Semmihez sincs kedvem.” És aznap nem csinált semmit.

Amikor Mina, a csiga kedden felébredt és feltekintett a magasba, derűsen szedelődzködött: „Milyen kék az ég. Kedvem támadt egy csomó mindenhez.” És egész nap tett-vett serényen.

Amikor Bodza, a kis erdei manó szerdán felébredt és feltekintett a magasba, mogorván dűnnyögte: „Milyen ronda szürke az ég!” És egész nap morcos maradt.

Amikor Mina, a csiga szerdán felébredt és feltekintett a magasba, vidáman dudorászott: „Milyen kék az ég! Úgy fel tud vidítani!” És egész nap jókedvű volt.

Amikor Bodza, a kis erdei manó csütörtökön felébredt, feltekintett a magasba... és meglátta Minát, a csigát. – „Üdv neked! Szép napunk van, igaz?” – köszöntötte a csiga. – „Mi ebben a szép? Hovastova három napja egyfolytában szürke az ég!” – „Még hogy szürke! Majd én megmutatom neked!” – kiáltott le Mina. Szerencsére még nem reggelizett és meglehetősen éhes volt, így hát nagyokat harapott a gomba kalapjából, amely alatt Bodza éldegélt. Addig rágt, míg a manó már nem a föléje boruló gombafedél alját látta, ami addig az ő kis „égboltozata” volt, hanem a valódi kék eget. Fényes volt végtelen ragyogásában és vidámságában. – „Nagyon köszönöm! – ölelte meg a manó a csigát. – Átrendezted az életemet!” – „Hát, igen! Az élet átrendeződik, és aszerint változik, hogy milyen esernyő alatt élünk” – vélekedett a csiga, majd hozzátette: „Az emberek között is vannak sokan, akik a maguk kis gombafedele alatt élnek és észre sem veszik az eget, a többiek, az életet. Ki rágja át nekik ezt az álboltozatot?”

Laura Margherita Perassi
Fordította: Bartus Sándor

Kilenc év után is Némó nyomában

Pizsi, a bohóchal boldogan él egy korallzátonyon hitvesével és sok-sok gyermekével. Egy ragadozó hal támadása következtében azonban Pizsi magára marad egyetlen fiával, Némóval, akire ezek után szeme fényénél is jobban ügyel. Nem sokkal később a túlzott atyai gondoskodás ellen lázadó Némó túl közel merészkedik egy halászhajóhoz, így órákon belül egy orvosi rendelő üvegketrecében találja magát. Pizsi legyőzve félelmeit útra kel, hogy megtalálja fiát. Azt viszont nem is sejtí, milyen kalandok várnak majd rá... – Ritka, hogy egy animációs filmeket gyártó stúdió hosszú évek után ismét mozikba küldi ugyanazt az alkotást. Márpedig most ez történik. A *Némó nyomában* 2003 óta sokak kedvence, filmszínházban azonban nem mindenkinek volt lehetősége megtekinteni az elmúlt évtized egyik legsikeresebb meséjét. A hagyományos előadások mellett a legtöbb vetítés háromdimenziós lesz. November 15-től ismét a nagyvásznakra kerül ez az 'uszonyatosan' érdekes családi kalandfilm.

Pierre-Marie Emonet Isten a dolgok tükrében

Emonet domonkos atya (1917-2000) könyve költészet, vallomás, személyes meglátások sora. Segít a gyakorlatban is elsajátítani és egyben megszeretni Aquinói Szent Tamás gondolatait. A könyv először 12 éve látott napvilágot, most november elején hosszabb szünet után jelenik meg ismét, új kiadásban. „A tiszta tökéletesség, vagyis amely magában, önmagától nem lehárta, Isten felé tart, akiben a mintája található. Rokonságban van Vele. A rokonság valójában nem csupán a hasonlóságból ered, hanem egy bizonyos függőségtől. Már a biológiai rendben rokonságban vagyunk egymással, mert ugyanazok az őseink, akikről függünk. S mivel függünk tőlük, azért viseljük ugyanazt a nevet.” – Nem könnyű olvasmány, de mély lelki élményhez

juttathatja a metafizikáért és a teológiáért lelkesedő könyvbarátokat. Megrendelhető interneten, elérhető a könyvesboltokban november 1-től.

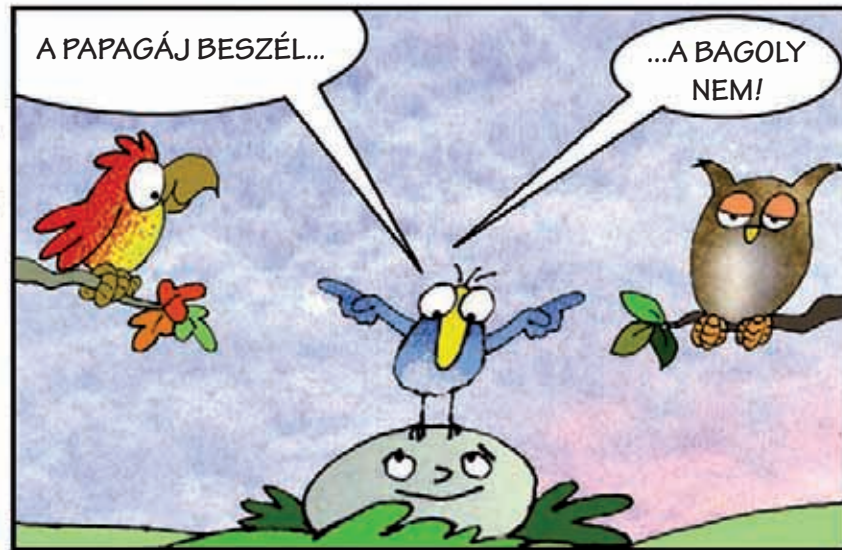

Túl a hetvenen Halász Judit koncert

Halász Judit visszatér a budapesti Erzsébetligeti Színházba (XVI. kerület, Hunyadvár utca 43/b), hogy együtt énekeljen a gyerekekkel és szüleikkel november 18-án délután. Régóta tudható, hogy a muzikusoknak dalból van a lelke, az viszont új, hogy ez a dal időtlen lehet. Valljuk meg, kevés olyan énekes van ma Magyarországon, akinek generációkon át ível pályája. Ha nem pont neked, akkor testvérednek, gyermekednek, vagy unokádnak biztosan énekelt Halász Judit. Az is gyanítható, hogy legalább egy szülinapi zsűron mindenki hallotta már a „Boldog, boldog születésnapot!” Talán ez a leghíresebb mind közül, de azért ne feledjük, hogy számos magyar költő versét tanította meg kicsiknek és nagyoknak oly módon, hogy a magyar könnyűzene kiválóságai emlékezetes dal-lamokba csomagolták a rímeket. Régebbi és újabb dalait is rengetegen ismerik, így kellemes hangulatú matiné-koncert ígérkezik. Jegyinformáció: info@kulturliget.hu

Összeállította: Góbel Ágoston

**2013-ban is
az Új Várossal**

Mindig felfelé! Mindig előre!

Előfizetés:

terjesztes@ujvaros.eu

